

Alex Donovici

Stela Damaschin-Popa
illusztrációival

CSUDI



a pacsirta

**A lehetetlen
csak egy szó**

MÓRA

A mű eredeti címe:
ALEX DONOVICI: *Țup. Imposibil e doar un cuvânt*

Hoppy the Lark: Impossible is Just Another Word,
by Alex Donovici & Stela Damaschin-Popa
Copyright © Curtea Veche Publishing, 2018, 2019

Fordította: Koszta Gabriella
Illusztráció: Stela Damaschin-Popa

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.
A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Koszta Gabriella, 2023
Illustrations © Stela Damaschin-Popa, 2018
Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2023

A könyv megjelenését a Román Kulturális Intézet támogatta.



Móra Könyvkiadó
1950 óta családtag
*Az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja*

ISBN 978-963-603-359-0
Kiadja a Móra Könyvkiadó Zrt.,
Janikovszky János elnök-vezérigazgató
Felelős szerkesztő: Ughy Szabina
E-mail: mora@mora.hu
Honlap: www.mora.hu

Alex Donovici

CSUDI

A LEHETETLEN CSAK EGY SZÓ

Stela Damaschin-Popa

illusztrációival



MÓRA

TARTALOM

ELSŐ RÉSZ

*A reggel, amikor megváltozott
a világ / 14*

Buhu, az erdő réme / 17

Egyedül / 20

Amikor Buhu tényleg jön / 24

*Buhuról, Csudiról és a szomorú nap
legendájáról / 30*

Tudod! Ne mondd, hogy NEM tudod! / 34

A lélek láthatatlan ereje / 41

A napnál boldogabban / 47

MÁSODIK RÉSZ

Szörnyűség / 54

Ség segélykiáltása és titka / 63

Nehéz megmenteni / 69

Az a narancsszínű szempár / 75

Pont, mint a Villámgyors / 79

Megoldás?! Miféle megoldás?! / 82

A megoldás / 84

*Hogyan mentette meg Csudi
ismét az erdőt / 88*

*Alexandrának, aki életem
legszebb meséje*

*Minden gyerekeknek, aki tudja,
hogy nem a külcsín számít,
hanem a szív és az ész*









ELSŐ RÉSZ

A REGGEL, AMIKOR MEGVÁLTOZOTT A VILÁG

Gyerekek, ha azt mondanám, hogy egy szárny nélkül született pacsirtafióka mentette meg az erdőben az összes állat életét, elhinnétek? Mert bizony pontosan ez történt. Ha kíváncsiak vagytok, hogyan, helyezkedjetek el kényelmesen, és hallgassátok meg Csudi történetét.

Egyszer volt, hol nem volt egy gyönyörű nagy erdő, ahol az emberek még nem vágták ki a fákat, és állatok meg madarak éltek benne boldogan. Egy tisztás szélén volt a pacsirta fészke. Igen, pacsirta, az a kis madár, amely olyan szépen énekel, mint csak kevés égi vándor. A pacsirta minden reggel felrepült nagyon-nagyon magasra, minél közelebb a naphoz, és énekelt. A felkelő nap boldog volt, hogy hallhatja az énekét, és köszönetképpen szeretetteli sugárzással árasztotta el az erdőt, az élőlényeket meleg sugaraival vette körül.

A pacsirta annál szebben énekelt, minél boldogabb volt. A fészekben volt hat tojás, úgy vigyázott rájuk, mint a szeme fényére, és alig várta, hogy kikeljenek a fiókái. A csodára egyik reggel került sor, rögtön, amint

dalolni kezdett a napnak. A fiókák egyenként bújtak ki a tojásból, élénken csipogni kezdtek, és éhesen nyújtogatták csőrüket valami eledelért. De nem mind. Csak öt. A hatodik mocorgott a tojásban, majd elgurult, ahogy benne a fióka mindenáron fel akarta törni a tojáshéjat, de nem volt hozzá ereje. A pacsirta visszafojtott lélegzettel, aggódva figyelte. Még a csőre is tátva maradt. Elhatározta, segít a fiókájának kibújni a fényre, és óvatosan megkopogtatta a héjat, hogy eltörje. Letört egy darabka tojáshéj, és a pacsirta látta, hogy az utolsó fiókája, egy pacsirtalányka, kidugja fejét a fényre. De csak



nem tudott kibújni, úgyhogy az anyja darabonként leszedegette róla a tojáshéjat, és végre a fióka kiszabadult. Viszont abban a pillanatban az öröm fájdalommá változott. Bár boldogan csipogott, a kis pacsirtának nem volt szárnya, és a lábacskája túlságosan rövid volt. A testvérekéi boldogan ugráltak a fészekben, de ő mozdulni is alig bírta.

Mint jó anya, a pacsirta az összes fiókájának gondját viselte. Még akkor is, mikor az öt szárnyaska összevissza ugrált, és a legkisebb csak a fészekben gubbasztott. Anyjuk minden reggel magokat vitt nekik, és sorra megette a fiókáit, hogy egy se maradjon éhes. Este lefekvés előtt énekelt nekik.

